

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 10 rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kacafírkem v hlavním líčení konaném dne 17.září 2014

t a k t o :

Obžalovaný

JUDr. Ivan Archibald V á v r a ,

nar. 25.7.1961 v Benešově, trvale bytem Praha 4, Rodopská 3156/10,

j e v i n e n , ž e

dne 1.3.2012 okolo 10:10 hod. v Praze 10, 28. pluku 1533/29b, v jednací síni Obvodního soudu pro Prahu 4 č. 1.322 při hlavním líčení ve věci 52 T 103/2011, kde byl v procesním postavení obžalovaného, náhle rychlým krokem vyšel ze svého místa v jednací místnosti a nalehl na poškozeného Jana Šinágla, uchopil za ramena a krk, který seděl v první řadě lavic určených pro veřejnost, a zacloumal jím s tím, že ho dehonestuje na svých webových stránkách a ve snaze zabránit mu, aby si pořizoval zvukový záznam na záznamník značky Olympus, dále v jednací síni křičel a neuposlechl opakovaných výzev soudkyně Mgr. Ivety Havlíkové k uklidnění a nadále vykřikoval a požadoval, aby se soudkyně prokázala průkazem, neboť se za soudkyni pouze vydává, dále křikem požadoval, aby se prokázala i přítomná státní zástupkyně a poté, co byl usnesením vykázán z jednací síně, tuto odmítl opustit, po výzvě k opuštění dané justiční stráží rovněž jednací síň neopustil a bránil se vyvedení, následně mu byla přiložena pouta a byl vyveden,

**t e d y : *jednak* opakovaně závažným způsobem rušil jednání soudu,
jednak se dopustil veřejně výtržnosti tím, že napadl jiného.**

č í m ž s p á c h a l

jednak přečin pohrdání soudem podle § 336 písm. a) tr. zákoníku
jednak přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku

a o d s u z u j e s e

Podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 62 odst. 1 a § 63 odst. 1 tr. zákoníku, § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému samostatnému trestu obecně prospěšných prací **ve výměře 60 hodin**.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený Jan Šinágl, nar. 9.12.1952 odkazuje s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

V průběhu dokazování v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav podrobně pospaný ve shora uvedeném výroku tohoto rozsudku.

Obžalovaný vypověděl, že při hlavním líčení u Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 1.3.2012 byl hodně psychicky vyčerpaný z celého průběhu prověřování v uvedené věci, byl zlostný a vzteklý, trpěl bolestmi v kříži, proto se choval jak vyplývá ze záznamu z průběhu hlavního líčení, všiml si rovněž, že soudkyni chybí její vizitka, a tak po ní požadoval průkaz soudce, následně totéž po státní zástupkyni, choval se tak až iracionálně. Mrzí ho to, je si vědom, že se choval velmi nevhodně. Nicméně možná by k tomu nedošlo, kdyby v jednacím síni nebyl přítomen Jan Šinágl, který se o jeho osobě hanlivě vyjadřoval na svém webu. Ten u hlavního líčení řekl, že bude nahrávat a jelikož jednacím místnost byla malá, tak položil svůj diktafon přímo před něj. To obžalovaný ještě zvládl, ale když mu začal hrozit, tak se na něj ve zlosti vrhl a strčil do něj asi někam do oblasti krku a řekl mu, aby vypadl, že tam nemá co dělat. Následně se Jan Šinágl zapojil aktivně do jeho vyvádění z jednacím místnosti. Rovněž obžalovaný popsal vývoj svého vztahu ke svědkyni Harmáčkové s tím, že s Janem Šináglem mají uzavřenou určitou koalici, když se o něm hanlivě písemně na webu vyjadřují.

Svědék a poškozený Jan Šinágl u hlavního líčení vypověděl, že se hlavního líčení u Obvodního soudu pro Prahu 4 účastnil jako veřejnost, seděl v první řadě asi ve třetím sedadle. Začalo jednání, najednou se Vávra verbálně rozprudil a vyřítit se na něj. Měl jedinou starost, a to chránit zvukový záznam. Šel do krytu a on se na něj nějakým způsobem navalil a začal jím cloumat. Pěstí mu určitě nedal, pokud tam bylo něco jako facka, nešlo o klasickou facku, ale o takové šťouchnutí v tom rozčilení, jak se na něj vrhl. On sám šel instinktivně do krytu a sám se snažil být i aktivní, z jedné strany chtěl chránit záznamník, na druhé straně ho brzdil. Následně pomáhal justiční strážci ho pacifikovat. Rozhodně mu nehrozil předtím, než ho napadl. Žádné zdravotní následky v důsledku jeho útoku neměl, pouze došlo k částečnému poškození jeho zvukového záznamníku zn. Olympus, kdy byl jednáním obžalovaného vyvinut přímý tlak na odnímatelný stereomikrofon, jehož zásuvný trn se uvolnil. Nicméně záznam z předmětného jednání byl pořízen v požadované kvalitě. Hodnotu poškození v penězích však není schopen vyčíslit, do opravy přístroj nedával.

Svědkyňe Jana Samy Wahba Saad Kutinová vypověděla, že byla přítomna u hlavního líčení u Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 1.3.2012 jako svědkyně. Když je soudkyně hromadně poučovala, seděla na místě veřejnosti vpředu vlevo, poškozený seděl na pravé straně. Obžalovaný najednou, neví proč, vyskočil a vyhrnul se na poškozeného a chtěl, aby odešel z jednací síně, že nesmí nahrávat. Přišlo jí to, že se obž. Vávra zbláznil. Nějak s ním cloumal, má za to, že chtěl hlavně ten jeho záznamník. Začal s ním jakoby cloumat. Předtím slovně napadl i soudkyni a státní zástupkyni, protože neměly vizitky, nevěřil jim, že mohou soudit apod., byl agresivní slovně. Když byl vyveden na chodbu, křičel, ať ho nechají být, že ho to bolí, že bude hodný, chtěl napít a pak se začal zklidňovat. Když byla sama svědkyně pak v jednací síni vyslýchána, tak byl již jejímu výslechu přítomen a bylo to celkem v klidu.

U hlavní líčení byla rovněž vyslechnuta jako **svědkyně Božena Harmáčková**, v trestní věci Obvodního soudu pro Prahu 4 byla tato v procesním postavení spoluobžalované a byla vinny zproštěna. Ta vypověděla, že obžalovaný provokoval a slovně urážel soudkyni a přítomnou státní zástupkyni. Rovněž se vrhl i na Jana Šináglu, kterého povalil na lavici, bála se ho v tu dobu, že se vrhne i na ni. Má za to, že mu dal i facku, nevím přesně, jak dlouho to trvalo. Nevšimla si, že by ho Šinágl provokoval. Striktně se rovněž obsáhle vyjadřovala k vývoji stavu mezi ní a obžalovaným Vávrou.

Svědce doc. Ing. Michal Kohout, který byl u hlavního líčení vyslechnut na návrh obžalovaného vypověděl, že obžalovaného zná již od dětství, nejsou sice blízcí přátelé, ale znají se. V současné době se stýkají pouze v souvislosti s činností Unitářů. Podle jeho názoru má obžalovaný složitou povahu, má hodně osobitý a silný pohled na věci a i z jeho pohledu nemusí vždy tyto jeho názory odpovídat obecné představě o tom, jak věci probíhají. Těmto svým osobitým názorům věří a snaží se je i prosadit. On sám nezažil, že by byl někdy agresivní, nicméně s okolím ví, že má nějakou psychickou nemoc a občas trochu „ustřelí“.

U hlavního líčení byla za souhlasu stran přečten výpověď **svědka Františka Svobody** z hlavního líčení dne 28.5.2013, svědek vypověděl, že obžalovaný Vávra je jeho synovec. On sám byl přítomen hlavnímu líčení u Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 1.3.2012 jako svědek. Došlo k tomu, že obžalovaný žádal předsedkyni senátu, aby pan Šinágl opustil jednací síň, což předsedkyně zamítla, slovní přestřelka pokračovala i nadále a pak to vyústilo v tom, že obžalovanému selhaly nervy, vstal a strčil do poškozeného. Poškozený byl velice překvapen, posadil se na sedadlo, pak vstal a začalo to. Zda měl poškozený v ruce diktafon, to již neví.

Za souhlasu stran byly rovněž u hlavního líčení přečteny úřední záznamy o podání vysvětlení podle § 211 odst. 6 tr. řádu, a to **Zdeňka Fůry a Běly Havelkové**. Zdeněk Fůra uvedl, že ještě než u hlavního líčení dne 1.3.2012 před Obvodním soudem pro Prahu 4 došlo k výslechu svědků tak obžalovaný požadoval na předsedkyni soudu, aby byl vyveden přítomný novinář, a to opakovaně. Ten seděl v první řadě a v natažené ruce držel diktafon. Ze strany obžalovaného k němu padali nějaké urážky, poté obžalovaný vyběhl směrem k tomuto novináři a začal s ním lomcovat, na to byl vyzván předsedkyní senátu, aby se choval slušně a když se tak nestalo byl justiční stráž z uvedené jednací síně vyveden. Obžalovaný rovněž několikrát vyzýval předsedkyni senátu i státní zástupkyni, aby doplnily na stůl svoje jmenovky s tím, že neví s kým jedná. Slovně vak nikoho neurážel. Jednání obžalovaného přišlo Zdeňkovi Turovi spíše úsměvné, jeho samotného svým chováním nijak nepohoršoval. Běla Havelková uvedla, že hned na začátku soudního jednání oznámil soudkyni Jan Šinágl, že bude pořizovat zvukový záznam celého jednání, s tím obžalovaný Vávra nesouhlasil a začal vykřikovat, soudkyni byl napomenut, že pokud nepřestane tak ho nechá vyvést. Ten stále vykřikoval i na soudkyni a státní zástupkyni s tím, že neví o koho se jedná, nemají jmenovku. Obžalovaný náhle vstal ze svého místo došel k Janu Šináglu, který seděl v první řadě pro veřejnost a dal mu facku na tvář, pak se vrátil zpět na své místo a vykřikoval, že s natáčením nesouhlasí, na to soudkyně zavolala justiční stráž. Když justiční stráž vstoupila do jednací síně tak

se obžalovaný uklidnil, soudkyně pak přítomné až na svědka Fůru vyzvala, aby počkali na chodbě. Když už byla uvedená venku, tak přiběhli další členové justiční stráže a obžalovaného vyvedli ven. Následně byl obžalovaný vpuštěn znovu do jednací síně a poté, co ona může uvést se choval již klidně. Sama jeho jednáním nebyla nijak vystrašená, spíše jí to pobavilo.

V průběhu hlavního líčení samosoudce s ohledem na psychický stav obžalovaného přibral znalce z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie MUDr. Petra Navrátila k podání znaleckého posudku týkajícího se psychického stavu obžalovaného. Znalec ve znaleckém posudku a ve své výpovědi u hlavního líčení uvedl, že obžalovaný v minulosti ani v době, kdy byl vyšetřován znalce netrpěl žádnou duševní chorobou ve vlastním slova smyslu, která by narušovala jeho kontakt z realitou. Jsou u něj přítomny dlouhodobě neurotické potíže, úzkostné stavy ve stresové zátěži pro které dochází na psychiatrii a je psychiatricky léčen. Tyto neurotické potíže nemají v uvedené věci žádný forenzní význam. Ve stresové zátěži reaguje buď masivní úzkostí či úzkostnými stavy a pokud je tato stresová zátěž již nadhraniční tak se může objevit poruchové chování, kdy není schopen adekvátně a racionálně nastalý stav zvládnout. To je situace, která právě proběhla v jednací síni. Obžalovaný je přítom schopen plnohodnotné účasti u hlavního líčení v trestní věci a je schopen chápat smysl trestního řízení.

Soud provedl důkaz přehráním videozáznamu pořízeného kamerou v jednací síni č. 1.322 dne 1.3.2012 monitorující prostor v jednací síni v době od 10:00 do 11:00 hod. a dále zvukového záznamu z průběhu uvedeného hlavního líčení. Soud měl dále k dispozici trestní spis Obvodního soudu pro Prahu 4 sp.zn. 52 T 103/2011, zejména protokol z hlavního líčení ze dne 1.3.2012.

Z obrazového záznamu pořízeného kamerou umístěného nad vstupními dveřmi do jednací místnosti, který bohužel není ozvučený, je patrné, že po výzvě protokolující úřednice do jednací místnosti vchází státní zástupkyně, obžalovaný Vávra, který si sedá na lavici obžalovaných do její pravé části blíže k protokolující úřednici, na její okraj usedá svědkyně, tehdy obžalovaná Harmáčková, je vidět i příchod poškozeného Šinágl, který usedá do první řady pro veřejnost z boku blízko k obžalované Harmáčkové a vzápětí si pokládá diktafon na kraj stolu – lavice obžalovaných. Je vidět, že do jednací místnosti vcházejí i další osoby, evidentně svědci, mimo jiné je identifikován i svědek Svoboda, který usedá do první řady do její levé části. Vzápětí obžalovaný vstává a hovoří k soudkyni, po chvíli usedá, krátce na to opět vstává, levou rukou ukazuje směrem, kde sedí poškozený Šinágl, otáčí k němu i hlavu, rukou gestikuluje a náhle rychlým krokem obchází sedící obžalovanou Harmáčkovou a vrhá se tělem na poškozeného. Z obou jsou pak vidět pouze zvednuté nohy, neboť se dostávají mimo záběr kamery, kdy první řada snímána není, tento atak ze strany obžalovaného trvá asi 5-6 vteřin a ten se vzápětí vrací zase na své místo a usedá. Po chvíli znovu vstává a i z kamerového záznamu je znát, že hovoří zvýšeným hlasem a rukou gestikuluje směrem k poškozenému, poté si sedá, soudkyně evidentně diktuje něco protokolující úřednici, obžalovaný zase vstává a delší dobu vzrušeně hovoří a gestikuluje, tentokrát směrem k soudkyni, která je v klidu, chvíli se dívá do spisu, poté na protokolující úřednici. Obžalovaný si pak sedá, znovu opakovaně vstává a poté do místnosti vchází členka justiční stráže, vzápětí její kolega, oba stojí každý na jedné straně jednací místnosti u dveří. Relativně delší dobu je obžalovaný v klidu, pak znovu vstává a hovoří, gestikuluje, sedá si, na to se urychleně zvedá, znovu gestikuluje směrem k poškozenému a sedá si, zase je delší dobu klid, soudkyně evidentně poučuje svědky v přítomné v jednací místnosti, ti pak jednací místnost opouštějí, v tom obžalovaný znovu povstává a vzrušeně hovoří, usedá si. Pak předstupuje k praktikáblu svědek Fůra, obžalovaný povstává, dlouze hovoří k soudkyni, ta si ho evidentně nevšímá, na to usedá, členka justiční stráže přistupuje přes jednací místnost ke stolu obžalovaných, vzhledem k tomu, že obžalovaný si sedá, tak se vrací zpět na místo u dveří. Poté obžalovaný několikrát vstane, něco řekne, obrací se opakovaně opět směrem k poškozenému Šinágl, na to k němu přistupuje člen justiční stráže, který ho gesty vyzývá, aby jednací místnost opustil, k němu přistupuje i členka justiční stráže. Obžalovaný diskutuje s justiční stráží, je opakovaně vyzván, aby jednací místnost opustil, což evidentně odmítá a následně mu

člen justiční stráže nasazuje pouta. Pak dochází ke strkanici, přičemž než na místo dorazí členka justiční stráže, zapojuje se do pacifikace obžalovaného i poškozený Šinágl. Vzápětí jsou na místě již 4 členové justiční stráže a přes mírný fyzický odpor a hlavně slovní odpor obžalovaného z jednací síně vyvádějí. Obžalovaný tak vstupuje do jednací síně v čase 10:10 hod., v čase 10:12 hod. napadl obžalovaný poškozeného Šinágl a v čase 10:25 hod. je z jednací místnosti vyváděn. V čase 10:42 hod. se obžalovaný vrací do jednací místnosti, až do konce záběrů, tedy do času 10:46 hod. je již v klidu. Za ním stojí člen justiční stráže. Snímané jednání od času 10:46 hod. až do času 11:00 hod. již probíhá bez incidentu.

Z obsahu zvukového záznamu pořízeného z hlavního líčení je zřejmé, že na počátku hlavního líčení se obžalovaný chová standardním způsobem, požaduje, aby znovu byly provedeny důkazy z hlavních líčení, u kterých on přítomen nebyl. Následuje oznámení poškozeného Jana Šinágl, že si bude pořizovat z hlavního líčení zvukový záznam. V tom okamžiku obžalovaný začne křičet na poškozeného, že si nepřeje jeho přítomnost v jednací místnosti, je slyšet i ze samotného zvukového záznamu pohyb, kdy atakuje poškozeného, nazývá ho hajzlem, to trvá pouze několik vteřin. Nazývá ho zrudou, která ho dehonestuje na svých webových stránkách. Soudkyně je poměrně nevzrušeně napomínán, že pokud se to ještě bude opakovat, nechá ho vyvést. Obžalovaný pokračuje zvýšeným, agresivním hlasem, kdy požaduje po soudkyni průkaz s tím, že nemá vizitku s označením svého jména, rovněž to požaduje i po státní zástupkyni a vznáší námitku podjatosti samosoudkyně. Opakovaně je vyzván, aby se uklidnil a posadil se, což odmítá s argumentem, že pokud mluví k soudu, hovoří vstojе dle poučení, které si přečetl na chodbě. Poté soudkyně přivolává justiční stráž, které sděluje, že obžalovaný napadá veřejnost a vyhlašuje usnesení, kde ho upozorňuje ve smyslu § 204 odst. 2 tr. řádu, že pokud se to bude opakovat, bude vykázán z jednací síně. Od tohoto okamžiku je tak přítomna i justiční stráž v jednací místnosti. Následně samosoudkyně poučuje přítomné svědky, obžalovaný do tohoto nezasahuje. Samosoudkyně pak přistupuje k výslechu prvního ze svědků, a to svědka Fůry, poté se obžalovaný opětovně hlasitě dožaduje, aby se samosoudkyně i státní zástupkyně legitimovaly a vznáší zvýšeným hlasem dotaz, proč soudkyně nemá jmenovku s tím, že je to její povinnost. Následně obžalovaný zvýšeným hlasem znovu požaduje, aby se prokázala průkazem totožnosti i státní zástupkyně. Poté, co soudkyně diktuje jeho námitky do protokolu, opakovaně jí zvýšeným hlasem přerušuje. Na diktát samosoudkyně, že obžalovaný opakovaně vyrušuje průběh hlavního líčení reaguje obžalovaný zvýšeným hlasem, že on neruší průběh hlavního líčení a že chce klást otázky svědkovi. Na to samosoudkyně diktuje usnesení, kterým dle § 204 odst. 2 tr. řádu vykazuje obžalovaného z jednací síně. Obžalovaný pak požaduje po členu justiční stráže, který se ho snaží vyvést z jednací místnosti, aby se mu legitimoval, což tento odmítá, je zřejmé, že se vyvedení brání, vykřikuje, že byl napaden poškozeným Šináglem. Následně byl, ač se vzpíral, z jednací síně skutečně vyveden. Je slyšet křik obžalovaného do jednací místnosti z chodby. Poté samosoudkyně přistupuje k výslechu svědka Fůry. Tím zvukový záznam končí.

Průběh hlavního líčení pak odráží i protokol o hlavním líčení v písemné podobě ze dne 1.3.2012, nicméně je zřejmé porovnáním se shora uvedenými záznamy, že sled událostí nereflktuje zcela přesně. Rovněž je z něho zřejmé, že obžalovaný se vrátil za přítomnosti justiční stráže do jednací místnosti po ukončení výslechu svědka Fůry a bylo mu již umožněno svědkovi otázky. Jak je zřejmé z protokolu, účastnil se pak již i zbytku hlavního líčení a je zřejmé, že další průběh hlavního líčení svým chováním nerušil.

Po takto provedeném dokazování, kdy soud hodnotil důkazy jednotlivě i v jejich souladu se zásadou uvedenou v § 2 odst. 6 tr. řádu dospěl k závěru, že vina obžalovaného byla nadevší pochybnost prokázána. Ostatně obžalovaný Vávra se k tomu, co mu bylo kladeno za vinu prakticky doznal a s jeho obhajobou či spíše vysvětlením jeho chování v jednací místnosti lze do značné míry souhlasit. O tom, že byl obžalovaný poškozeným Janem Šináglem napadán na svých webových stránkách se soud přesvědčil právě nahlédnutím na tyto stránky, kdy pochopitelně soud nemůže

hodnotit pravdivost či věrohodnost údajů v nich obsažených. Nicméně o způsobu vyjadřování ze strany poškozeného Šinágla se soud mohl sám přesvědčit i v průběhu hlavního líčení v této trestní věci (viz. komentář poškozeného na čl. 338 spisového materiálu). Za této situace tehdejší chování obžalovaného podstatně odpovídalo jeho psychickému stavu, tak jak byl zjištěn znalcem z oboru psychiatrie a je i v souladu s tím, co uváděl až u hlavního líčení slyšený svědek Kohout. Podstatné podle názoru soudu je v dané fázi trestního řízení to, že obžalovaný si nevhodnost svého jednání uvědomuje a tohoto jednání litoval. Skutkový děj je tak prokazován, kromě výpovědi obžalovaného především oběma záznamy, a to jak obrazovým, tak především zvukovým, dále pak výpověďmi svědků. Pokud jde o napadení poškozeného Jana Šinágla, které není kamerovým záznamem zachyceno soud vyšel při popisu tohoto útoku především z výpovědi samotného poškozeného, který tento útok bezprostředně vnímal a při porovnání se záznamem obrazovým pak v tomto směru upravil skutkovou větu tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, aby odpovídala přesněji skutkovým zjištěním.

Svým jednáním tak obžalovaný spáchal protiprávní čin, který trestní zákoník označuje za trestný a naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu pohrdání soudem podle § 336 písm. a) tr. zákoníku, a to jak po stránce subjektivní, tak i objektivní, neboť opakovaně závažným způsobem rušil jednání soudu. Opakovaně přitom znamená, že k nepřístojnému chování došlo alespoň podruhé, kdy zákon nevyžaduje předchozí použití mírnějšího opatření ve smyslu napomenutí pořádkové pokuty či vykázání z jednacích síní, avšak ze smyslu tohoto zákonného ustanovení lze dovodit, že pachatel by měl být upozorněn na závadnost svého jednání, k čemuž skutečně ze strany samosoudkyně v jednacích místnostech došlo, jak vyplývá ze zvukového záznamu, kdy formulace „ještě jednou se to bude opakovat, budete vykázán, ještě jednou budete vyrušovat budete vykázán“ je zcela jednoznačná, jako reakce na opakované závadové chování obžalovaného v jednacích místnostech a obžalovaný ji nepochybně vnímal, přesto nedbal. Samotné závadové chování obžalovaného tak nebylo pouze ojedinělé, bylo opakované trvalo delší dobu a bylo značně intenzivní. Samosoudkyně nakonec musela přistoupit k použití nejpřísnějšího z mírnějších opatření, které jí dává trestní řád, a to vykázání z jednacích síní. V jednočinném souběhu s tím obžalovaný naplnil rovněž všechny zákonné znaky skutkové podstaty výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, rovněž jak po stránce objektivní, tak i subjektivní, neboť se veřejně dopustil výtržnosti tím, že napadl jiného. Napadením jiného je zde chápán fyzický útok proti tělesné integritě poškozeného způsobem popsáným ve výroku rozsudku, kdy spácháním přečinu veřejně se ve smyslu § 117 písm. b) tr. řádu rozumí napadení před nejméně třemi osobami současně přítomnými, v daném případě byl tento znak nepochybně naplněn, kdy v jednacích místnostech byli kromě samosoudkyně a státní zástupkyně a zapisovatelky i spoluobžalovaná a byla přítomna řada osob v části jednacích místností určené veřejnosti. Úmysl obžalovaného byl prokázán minimálně jako nepřímý, neboť obžalovaný nepochybně věděl a vnímal, že svým jednáním může porušit či ohrozit zájem chráněný trestním zákonem tedy zájem na ochraně autority a vážnosti soudu, jakož i zájem státu chránící občanské soužití proti závažnějším útokům narušující veřejný klid a pořádek potažmo zdraví a majetek lidí, a pro případ, že tak učiní s tím byl plně srozuměn.

S ohledem na intenzitu jednání obžalovaného, dobu trvání, kdy došlo k porušení několika zájmů chráněných trestním zákonem má soud za to, že se v daném případě jedná o případ společensky škodlivý natolik, že za něj obžalovaný musí nést trestní odpovědnost a trestněprávní důsledky. Byla tak dodržena zásada zákonnosti a subsidiarity trestní represe obsažená v ustanovení § 12 tr. zákoníku.

Při stanovení a druhu výměry trestu vycházel soud z ustanovení § 39 odst. 1 tr. zákoníku, když přihlížel k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu k osobním, majetkovým i jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy, dále k chování obžalovaného po činu. Zároveň tak soud aplikoval i zásadu týkající se přiměřenosti trestních sankcí vyjádřenou v § 38 tr. zákoníku. Z popisu rejstříku trestů soud zjistil, že obžalovaný

byl v minulosti dvakrát soudně trestán, poprvé Obvodním soudem pro Prahu 2 dne 5.4.2011 pod sp. zn. 2 T 185/2007, kdy byl uznán vinným spácháním přečinu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zákona avšak podle § 46 tr. zákona bylo upuštěno od jeho potrestání, na obžalovaného se tak hledání jakoby nebyl odsouzen. Podruhé pak Obvodním soudem pro Prahu 4 ve zmíněné trestní věci 52 T 103/2011, kdy byl vynesena rozsudek 12.9.2012 s právní mocí 26.2.2013, kdy byl uznán vinným spácháním přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a byl odsouzen k trestná odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Zkušební doba tak skončila 26.8.2014. I když trestná činnost pro kterou nyní stojí obžalovaný před soudem byla spáchána ještě před tím než Obvodní soud pro Prahu 4 vynesl první ze dvou rozsudků ve věci, tj. 1.3.2012 nejde v daném případě o souběh a nepřipadá v úvahu ukládání trestu souhrnného, neboť rozhodující je pro posouzení souběhu či recidivy je zde doručení trestního příkazu, který byl ve věci vydán a obžalovanému byl doručen spolu s obžalobou 8.9.2011. Vzhledem k tomu, že obžalovaný se v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení nedopustil žádné trestné činnosti, náhrada škody obžalovanému citovaným rozsudkem nebyla uložena ani žádná další povinnost ve smyslu § 82 odst. 2 tr. zákoníku, nebyly zjištěny žádné skutečnosti a z obsahu obou trestních spisů nevyplývá nic, co by nevedlo k závěru, že ve zkušební době žil řádným životem, lze uzavřít že Obvodní soud pro Prahu 4 rozhodne o osvědčení obžalovaného, eventuálně dojde k postupu podle § 83 odst. 3 tr. zákoníku. Soud tak uzavírá, že na obžalovaného se hledí jakoby nebyl odsouzen. Jako polehčující okolnost na straně obžalovaného lze hodnotit jeho doznání i upřímnou lítost, kterou nad svým jednáním projevil, okolnosti přitěžující zjištěny nebyly. Po zvážení všech shora uvedených okolností případu a faktorů rozhodných pro uložení trestu a zejména po přihlédnutí k dosavadnímu způsobu života obžalovaného má soud za to, že účelu trestu lze v daném případě dosáhnout uložením trestu ryze výchovného a preventivního, kterým je v daném případě trest obecně prospěšných prací, který byl ve výměře 60ti hodin, tedy ve výměře blízkí se spodní hranici zákonné výměry obžalovanému jakožto samostatně uložen. Nebylo přitom zjištěno nic významného, pokud jde o zdravotní stav obžalovaného, co by mu výkon tohoto druhu trestu znemožňovalo.

K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody připojil poškozený Jan Šinágl za poškozený stereomikrofon značky Olympus. Vzhledem k tomu, že nebyl schopen výši způsobené škody specifikovat a vznikly pochybnosti zda vůbec k poškození mikrofonu uvedeného přístroje došlo, nezbylo než jej ve smyslu § 229 odst. 1 tr. řádu odkázat s jeho nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 (osmi) dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci,
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného

obohacení, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě 8 dnů ode dne jeho doručení nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 tr.ř. také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku přecházelo (§ 249 odst.1 tr.ř.).

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obviněného (§ 249 odst.2 tr.ř.).

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst.3 tr.ř.).

Právo odvolání nemohou s úspěchem uplatnit ty osoby, které se ho po vyhlášení rozsudku výslovně vzdaly.

Poškozený, jemuž byl odsuzujícím rozsudkem, jímž soud odsoudil obžalovaného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, přiznán alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má právo žádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni. (§ 228 odst. 4 tr.ř.)

V Praze dne 17. září 2014

JUDr. Petr Kacafírek v.r.
Samosoudce

Za správnost: Kristýna Svítlová